

ELS ANTISISTEMA: UNA PROFESSIONI BEN PAGADA

LA GUSPIRA

Alfons Quintà
PERIODISTA

Una font judicial m'exposa alguns detalls sobre els antisistema. D'entrada em diu que la manca de pressió policial contra aquests violents ha fet que a Barcelona hi hagi acudit púrria d'arreu d'Espanya, on la pressió policial és molt superior.

Ben mirat, aquesta informació només és una confirmació del que tothom està comprovant des de fa anys. **Joan Saura**, la seva companya, l'antisistema **Imma Mayol**, i el segon de la conselleria d'Interior, **Joan Boada**, poden ser acusats de moltes coses, excepte de ser uns entusiastes en la necessària lluita policial –preventiva i resolutiva– contra els antisistema.

El mateix es pot dir dels cent professors d'universitats catalanes que varen signar un autèntic manifest d'empara als antisiste-

ma. Què els hi passaria a aquells galifardeus si fessin a Cuba, o a la Xina, una mil·lèsima part del que sistemàticament duen a terme a casa nostra?

Està molt clar que des del marxismeleninisme, encara dominant en tota la gentalla procedent del PSUC, hi ha una distinció cabdal entre casa nostra i els dos països comunistes esmentats. Aquí volen destruir el nostre sistema, mentre que volen protegir el comunisme –a la Xina ben peculiar– existent en aquells dos Estats.

Exposo aquests criteris a la meva font judicial. Hi està totalment d'acord. A la vegada, em precisa que els antisistema, i en particular els *okupes*, estan en molt bona situació econòmica.

«Tenen advocats –em diu– als quals paguen perfectament bé i disposen de molts diners per dur a terme les seves accions». Una altra font, aquesta empresarial, em diu que sap de casos en què els *okupes* han negociat amb constructors i propietaris de locals que volien que deixessin d'ocupar-los il·legalment. La font es refereix expressament a unes grans obres prop de Barcelona. Una empresa afectada per la seva ocupació del tot il·legal

va pagar per poder disposar del que era seu.

D'alguna manera s'han de pagar tirades de 350.000 exemplars –segons els mateixos «okupes»– d'un diari de vint pàgines de títol *Podem!*. Es va dur a terme una setmana abans dels greus aldarulls barcelonins. En tinc un exemplar a les mans.

Quant al contingut, diguem-ne ideològic, de les proclames dels antisistema, cal destacar les coincidències amb el moviment dit de «decreixement» existent a França, que publica el periòdic *La Décroissance*. El solo comprar sempre que vaig a París o a qualsevol lloc de França. Ho faig amb la mateixa manca de simpatia amb la qual, sota el franquisme, havia comprat *Fuerza Nueva, ¿Qué Pasa?* o *El Cruzado Español*. Cal conèixer l'enemic, deia el gran estratega Sun Tzu.

Per saber de què va la cosa no cal llegir res. N'hi ha prou de veure el nombre ingent i creixent de cases ocupades il·legalment. Queda clar que no es tracta de brots aïllats, sinó d'un moviment organitzat de destrucció social. Els empara de manera descarada l'extrema esquerra, com queda palès en l'inefable manifest dels cent pro-

fessors universitaris i la visió simpàtica de toc plegat que en dóna TV3. La seva maldat política és admesa pels mateixos *okupes*. A Internet parlen d'«ocupació de cases polítiques més enllà de la simple necessitat d'habitatge». Ho reproduceix literalment, amb la seva redacció deficiente.

La complementarietat, per no dir complicitat, entre l'extrema esquerra que vol passar per democràtica i els antisistema ja no pot ser ignorada. Hi ha mil dades. Una d'elles me la facilita un directiu d'uns grans magatzems de Barcelona, molt cèntrics i coneguts. M'explica que en ocasió de la recent i fallida vaga general un piquet sindical va intentar fer tancar aquell centre de treball, que continuava obert. La meva font i altres treballadors s'hi varen oposar.

Després d'una breu confrontació, un membre del piquet els va dir: «Feu el que vulgueu, però sapigueu que està venint un grup antisistema que si no tanqueu us trencarà tots el vidres».

A part de preocupar-me, la informació m'ha rejevenit. M'he sentit com si retornéssim als temps dels «incontrolats» –com els «Guerrilleros de Cristo Rey» o «Defensa Universitaria»– perfectament ben controlats i utilitzats per la policia franquista. Molts creguérem que amb la democràcia no es podria reproduir res de semblant. Estàvem errats.

Carulla dimitirà per aspirar a la presidència del Palau de la Música

BARCELONA | EUROPA PRESS/DDG

■ La presidenta provisional del Palau de la Música Catalana i de l'Orfeó Català, Mariona Carulla, va anunciar que formularà la seva dimissió com a presidenta de l'Orfeó per garantir «la màxima transparència, joc net i democràcia» en les històriques eleccions que se celebraran al Palau el 24 de novembre. En una carta oberta enviada als mitjans, Carulla va explicar que tant ella com els membres de l'actual junta directiva que es presentin a la reelecció deixaran els seus càrrecs per participar en un procés electoral que ha de ser «modèlic i ha d'enfortir decididament la institució». Carulla ha adoptat aquesta decisió tot i que segons els estatuts vigents els membres de l'actual Junta en funcions poden continuar en els seus càrrecs fins al dia dels eleccions. Demà a la tarda acaba el termini per presentar els candidatures a la presidència i a la junta directiva de l'Orfeó Català. «Com he dit en més d'una ocasió, presentaré la meva candidatura, que estarà formada per un grup extraordinari de persones, totes elles professionals de trajectòria envejable en els seus àmbits respectius», va afegir.